

Ministeriet, det er vist hævet over enhver Tvivl. — Men alligevel var der en Sag, som jeg havde ventet, en Sag, hvorom der i „Social-Demokraten“ har staaet harmfynsende og brandrøde Artikler den ene Gang efter den anden, og som jeg efter de Artiklers Indhold absolut maatte have ventet bragt frem her. Det er naturligvis Blasfemisagen. Det ærede Medlem har ikke bragt den frem. Af dette i Forbindelse med den Smaalighed, hvormed det ærede Medlem er gaaet til Værks for at finde Angrebsvaaben mod Ministeriet, tør jeg slutte, at det ærede Medlem ikke har bragt denne Sag frem, fordi det ærede Medlem er paa det rene med, at det er en Sag, der er ganske i sin Orden, og deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Der er fremført saa mange Ting i de Dage, vi have forhandlet om Finansloven, at det er muligt, at der er fremkommet enkelte Ting, som ere undgaaede min Opmærksomhed. Jeg beder det paa Forhaand undskyldt, hvis det skulde være Tilfældet. Imidlertid tror jeg dog at være i Stand til at svare paa det meste af det, der er fremført. Jeg skal tage det saa vidt muligt i den Orden, hvori det er fremkommet. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) gjorde i Anledning af en Tale, der var holdt paa det femte nordiske Møde om Abnormsagen i Stockholm, en Henstilling, om det ikke var rigtigst at forhøje vore Bevillinger til de aandsvage, der vare i privat Pleje. Jeg skal tage denne Henstilling under Overvejelse, men jeg kan ikke paa Forhaand have nogen Mening om, hvorvidt vore aandsvage ere mindre i Stand til personlig at tjene noget end de aandsvage i Sverige og Norge. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) henstillede til mig, om jeg ikke vilde undlade paa Konto VI. A. 2. at opføre saadanne, som gik ud af Konto VI. A. 3., inden jeg havde forhandlet med Finansudvalget derom. Jeg skal ogsaa tage den Henstilling under Overvejelse, men jeg vil dog paa Forhaand bemærke, at jeg tror det er heldigst for begge Parter, at Forslagene blive stillede straks paa første Haand af mig, saaledes at Rigsdagen tager sin Stilling til disse Forslag, og hver for sig tager sit Ansvar, baade Ministeren og Rigsdagen. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) vilde bevise, at Ministeriet havde Mistillid til Befolkningen,

og han fremførte noget, som han kaldte Bevis i saa Henseende. Nu er det sikkert nok, at naaar man vil bevise det umulige, bliver ogsaa Beviset umuligt. Det ærede Medlem fremførte saaledes bl. a. her som Bevis den Kendsgerning, at der var gennemført en Lov om Skolebespisning. Han sagde, at i denne Lov sloges det fast, at Kommunerne nu ikke maa give mere end Halvdelen af det Beløb, der indsamles ad privat Vej. Tidligere, sagde han, havde København og adskillige andre Kommuner Ret til at give til denne humane Sag, hvad de fandt rimeligt og rigtigt, men denne Ret er bleven beskaaret ved den Lov, der er givet. Det er ikke rigtigt. For det første har Kommunerne ifølge Loven Ret til at give ikke Halvdelen af, hvad de private indsamle, men lige saa meget; det er allerede en betydelig Fejltagelse. Det ærede Medlem skulde dog se Loven efter. Dernæst er det ikke rigtigt, at Kommunerne hidtil havde Ret til at give, hvad de fandt rigtigt. Man har her i København givet Penge dels paa Fattigvæsenets Budget og dels paa anden Maade til dette Formaal, og Indenrigsministeren har ikke sat sig derimod. Men man havde ingen Lovparagraf, der gav en saadan Ret til at gøre det uden Ministeriets Samtykke. Nu blev der gennemført en Lov, der gav samtlige Landets Kommuner en saadan Ret til uden at gaa til højere Autoriteter at give et Beløb lige saa stort som det, de private havde indsamlet. Det kalder jeg et Bevis for, at man har Tillid til Befolkningen; og det kommunale Selvstyre, og jeg vil egentlig nok spørge, om det ærede Medlem har nogen Grund til at klage over, at Københavns Kommune ikke har faaet Lov til at give saa meget, den vilde, til dette Formaal. Der er ingen, der har forhindret den i at give en eneste Øre ud til Bespisning af fattige Børn. (K. M. Klausen: De maa søge om det). Er der noget forkert i det? Jeg ved ikke, om de have givet saa meget, at de have maattet søge om det, men havde de gjort det, er jeg sikker paa, at Københavns Kommune vilde have faaet Lov dertil. Nu have alle Landets Kommuner den samme Ret, og jeg mener, at det er et Bevis for, at vi have Tillid til Befolkningen, at vi have givet den en saadan Ret.

Det samme ærede Medlem ankede over et Cirkulære af 13. Juni angaaende Valglisten til Menighedsraad. Han sagde, at den der nævnte Vitterlighedsattest er urimelig, og mente, at det var Grunden til, at der ikke har meldt sig saa mange til Me-